

Arrest

nr. 225 444 van 30 augustus 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 mei 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2007 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Bulgarije.

1.2. Op 2 februari 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal.

1.3. Op 3 februari 2014 wordt de verzoekende partij opgesloten onder aanhoudingsmandaat wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.4. Op 30 mei 2014 wordt de verzoekende partij vrijgesteld zonder meer na opheffing van het aanhoudingsmandaat.

1.5. Op 22 oktober 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Doornik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.6. Op 14 maart 2019 wordt de verzoekende partij aangehouden en vervolgens opgesloten onder aanhoudingsmandaat wegens bendevoering – deelname.

1.7. Op 20 maart 2019 wordt de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. De verzoekende partij weigert de vragenlijst in te vullen.

1.8. Op 2 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.9. Op 2 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

(...)

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een vragenlijst hoorrecht werd aan de betrokkene betekend op 20.03.2019. Hij heeft geweigerd om deze vragenlijst in te vullen. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tót zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is. Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.03.2019 op verdenking van bendevoering, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 22.10.2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Doornik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een

ondermining van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, 1 Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (bendevorming, durgs) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel."

1.10. Bij arrest nr. 221 006 van 10 mei 2019 wordt de vordering tot schorsing vermeld in punt 1.8. door de Raad verworpen.

1.11. Op 12 mei 2019 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Bulgarije.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alsook van "artikel 9 IVRK" opwerpt.

Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte beginselen en bepalingen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

" 1. REDEN VAN HET INREISVERBOD 1. Verzoeker werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.03.2019 op verdenking van bedevorming. Hij werd evenwel middels beschikking van de Raadkamer Turnhout op 30.04.2019 in vrijheid gesteld op borgtocht (stuk 2). Op 02.05.2019 werd door verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: bijlage 13septies) afgeleverd. Ten gevolge van de bijlage 13septies wordt aan verzoeker een inreisverbod hierna: bijlage 13 sexes) afgeleverd. In het geval verweerder zou verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid - quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent het een en ander op te merken. Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing zijn juridische basis in artikel 74/11, §1, vierde lid dat het volgende bepaalt: Art. 74/11, §1, vierde lid Vw luidt als volgt (eigen onderlijning): De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verweerder verwijst naar een aantal elementen en stelt hierna het volgende: -...kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. -... kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging van de openbare orde vertegenwoordigt. -... de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde -... geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden - Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale manier in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er werd verzoeker een termijn van 6 jaar opgelegd. Op geen enkel moment stelt of toont verweerder aan dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Nergens vermeldt hij ook uitdrukkelijk dat dit het geval is. Er wordt enkel vermeld dat hij de openbare orde zou kunnen schaden. De wetgever heeft bovendien niet willekeurig het begrip 'ernstige bedreiging' ingevoerd. Naar analogie met de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient er te worden gesteld dat er sprake is van een gradatie in de gebruikte begrippen en dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig ingevuld kan worden.

"2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde." Dit wordt bovendien duidelijk gesteld in arrest nr. 191383 van 4 september 2017 van Uw Raad (eigen onderlijning): "Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11. §1. vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving." De motivering van bestreden beslissing toont derhalve onvoldoende aan dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde, in de zin van art. 74/11 Vw. In het geval verweerder zou willen verwijzen naar art. 74/11, §1, vierde lid Vw.- quod non-, dan dient verzoeker hieromtrent ook nog het volgende op te merken. Artikel 74/11, §1, vierde lid Vw. is duidelijk dat enkel bij een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid er een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd. Verweerder verwijst in bestreden beslissing steeds naar de notie 'openbare orde'. Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning): 2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waar- van in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling

van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde. Het arrest nr. 191 383 van 4 september 2017 stelt hierover het volgende (eigen onderlijning): Begin : Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid." Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 8 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en 1.0. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie og. HvJ IOfebrugri2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015. C-554/13. Zh. en O en HvJ 15 februari 2016 C601/15 J.N. (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar het arrest P.I. v Oberburaermeisterin van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, terwijl de bestreden beslissing in casu een inreisverbod is. Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt46). Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, die de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden." In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijk gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbijgaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel." Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van

een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt." Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor straf rechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61). Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In casu wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: "Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan niet-verzekering, feit waarvoor hij op 07/03/2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden." Hierop concludeert de verwerende partij dat: "Gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren". De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat hij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor het niet verzekeren van een motorvoertuig. In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voorzover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In de bestreden beslissing wordt enkel de strafrechtelijke veroordeling vermeld en gesteld dat deze feiten een maatschappelijke impact hebben. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "gezien maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, ParLSt. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een

risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom een eenmalige strafrechtelijke veroordeling voor het niet verzekeren van een motorvoertuig ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Einde arrest. Zie ook nog arrest hof van Justitie dd. 08.05.2018, C-225/16 (eigen onderlijning): Wat ten tweede de omstandigheid betreft dat het inreisverbod berust op redenen van openbare orde, heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met, inzonderheid, de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid. Aangezien de situatie van verzoekers in de hoofdzaken binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, moet bij de beoordeling van deze situatie evenwel rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel in voorkomend geval moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind in aanmerking te nemen (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36). 91 Bovendien moeten de begrippen „openbare orde” en „openbare veiligheid”, daar zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat. Het begrip „openbare orde” onderstelt dus hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat het ziet op zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat, zodat de openbare veiligheid in gevaar kan worden gebracht door de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, door risico's voor het leven van de bevolking, door het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren en door de aantasting van militaire belangen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit of van terrorisme onder het begrip „openbare veiligheid” valt (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punten 82 en 83, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punten 37-39). 1 92 In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht toe te kennen met het Unierecht in overeenstemming zou zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door een derdelander, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is, de verplichting met zich meebrengen om het grondgebied van de Unie te verlaten (zie in die zin arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 84, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 40). 93 Deze gevolgtrekking mag evenwel niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 85, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 41). 94 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de lidstaat in kwestie, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de eventueel betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie (arresten van 13 september 2016, *Rendón Marin*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 86, en 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 42). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23}. Bestreden beslissing houdt niet daadwerkelijk rekening met het gedrag van verzoeker, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, zijn partner, de economische situatie,... Bovendien wordt op geen enkel moment effectief aangetoond dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving. Verweerder verwijst enkel naar een veroordeling van 22.10.2018 van de Correctionele Rechtbank te Doornik, maar dit is

onvoldoende in het licht van de bovenstaande rechtspraak. Hij verwijst tevens naar het aanhoudingsmandaat van 15.03.2019, maar verliest hier uit het oog dat verzoeker niet eens veroordeeld werd en tevens in vrijheid werd gesteld op borg. Het actueel karakter is niet aangetoond. Verzoeker kreeg daarenboven een beperkte gevangenisstraf van 8 maanden en voor de beweerd bendevoorming is hij nog niet eens doorverwezen naar de Correctionele rechtbank. Vreemd genoeg meent verweerster dat de maatschappelijke impact van deze feiten ertoe leiden dat verzoekers gedrag de openbare orde schaadt. 1 In casu ontbreekt vooreerst ernstige inbreuken daar verzoeker enkel een gevangenisstraf werd opgelegd voor één feit. Daarnaast is hij nog niet eens veroordeeld voor de beweerd bendevoorming !! Verzoeker woont samen met zijn partner A. S. in Rotterdam, (...). (stuk 3) Het inreisverbod voor het gehele Schengengebied heeft een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker. Hij woont namelijk in Nederland en met het inreisverbod worden zijn mogelijkheden aanzienlijk beperkt, dit zowel op economisch gebied, familiaal als op sociaal gebied. Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen en onlangs in voorlopige hechtenis heeft gezeten. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt. Verwerende partij is thans in het bezit van het administratief dossier van verzoeker en kan uit het dossier afleiden dat er in hoofde van verzoeker een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben. Verzoeker woont in Nederland en heeft aldaar een partner. Hij heeft slechts één veroordeling opgelopen. Dit wil effectief niet zeggen dat hij een actueel, ernstig en werkelijk gevaar is voor de openbare orde. In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 6 jaar omdat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn. Hoe is het mogelijk dat hem een inreisverbod van 6 jaar wordt opgelegd omdat hij, quodnon, de openbare orde zou verstoren zonder rekening te houden met de familiale belangen die hij heeft in Nederland. (stuk 3) In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar één veroordeling van verzoeker. Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. De afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek is een schending van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. 1 Er wordt enkel vermeld dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat hij een veroordeling heeft opgelopen. Zelfs indien verzoeker in het verleden veroordeeld zou geweest zijn, dan nog dient verwerende partij te motiveren waarom feiten thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde. De vaststelling van vroegere veroordeling kan er niet toe leiden dat het gevaar voor openbare orde in hoofde van verzoeker afdoende gemotiveerd is door verwerende partij. Nergens uit de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden hij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening gehouden met verzoekers partnersen zijn familiale belangen in Nederland. Al zijn sociale belangen zijn dan ook in Nederland gesitueerd. Hij heeft geen enkele band met Marokko. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de overweging van verweerster een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde, maar kan niet in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod. De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod. De concrete duur van het in casu aan verzoeker opgelegde inreisverbod, met name 6 jaar, wordt hierdoor echter op geen enkele wijze gemotiveerd. In de laatste alinea wordt enkel vermeld dat verzoeker de openbare orde ernstig zou verstoren. De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoeker een inreisverbod

van 6 jaar toe te kennen. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. Verwerende partij heeft geen afweging en toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Zij heeft het zelfs niet getracht. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekommen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 6 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schems gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. In huidige bestreden beslissing heeft verweerster geen voldoende afweging gemaakt met betrekking tot artikel 8 EVRM gelet op het gegeven dat verzoeker een duurzame band heeft met zijn familie in Nederland noch met zijn partner waarmee hij in Rotterdam samenwoont. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balancetoets') maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. "Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening heeft gehouden dat hij in Nederland woont noch dat hij aldaar ene partner en familieleden heeft (stuk 3).

1 Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden. Geen afdoende afweging van artikel 8 EVRM en artikel 9 IVRK "Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis". Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). 1 Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft zelfs geen afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM voor de relatie met zijn partner. Kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij niet alle elementen van zijn privé- en gezinsleven in rekening heeft gebracht. De bestreden beslissing geeft zelf aan dat ze een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Kernvraag in deze betwisting is of de verwerende partij alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker. Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker en heeft door haar houding geen accurate toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan. Dat de integratie van verzoeker evident een duurzame sociale binding heeft teweeggebracht die hij gedurende zijn verblijf in Nederland ontwikkeld heeft. Er is sprake van een sociale verankering van verzoeker waar verweerster allerminst rekening mee heeft gehouden. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen. Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting 1 bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen: de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de staat, • de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. • de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers privé- en gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen de openbare orde. Een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM is niet zorgvuldig indien ze niet meer doet dan het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te ontkennen maar dit ondergeschikt te achten aan de bescherming van de openbare orde, zonder dat de elementen van dit privé- en gezinsleven worden geconcretiseerd. Uit bovenvermeld verweer blijkt dat de verwerende partij de bescherming van de openbare orde benadrukt. De Raad ontkent niet dat de verwerende partij de bescherming van de openbare orde mag laten prevaleren op de private belangen van verzoeker, maar dit kan ze slechts doen nadat ze de private belangen van verzoeker geconcretiseerd heeft, quod non. De verwerende partij kan de plicht tot het uitvoeren van een concrete belangenafweging niet ontlopen door voor te houden dat verzoeker niet aantoonde dat er geen hinderhaken zijn voor het verderzetten van het gezinsleven elders dan in België. De Raad herhaalt dat staten hun beoordelingsmarge te buiten gaan en artikel 8 van het EVRM schenden wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist."

3.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt gemotiveerd waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij wordt geconcludeerd dat ingevolge de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten bestaande uit bendevoering en drugs, de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, met andere woorden dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Eveneens wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissing geen schending vormt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verder wordt geconcludeerd aangaande de duur van het inreisverbod en dit als volgt: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel."*

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van 6 jaar en dit proportioneel wordt geacht, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een burger van de Unie is en dat ten aanzien van haar een inreisverbod wordt genomen op grond van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het opleggen van een inreisverbod aan derdelanders voorziet. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad betreffende voormelde bepaling, de parlementaire voorbereidingen van voormelde bepaling en het feit dat deze bepaling een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn is bijgevolg niet dienstig.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel ook dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod voor Unieburgers gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° of van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet, rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden van elk geval”*.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat haar een inreisverbod voor een termijn van zes jaar wordt opgelegd, dat op geen enkel moment de verwerende partij stelt of aantoonde dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat dit ook nergens uitdrukkelijk vermeld wordt, dat enkel wordt vermeld dat zij de openbare orde zou kunnen schaden. Zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende aantoonde dat er sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde.

De Raad stelt vast dat gelet op de motieven van de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins kan gevolgd worden. Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet vereist, net zoals artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, ook dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid indien een inreisverbod wordt opgelegd voor meer dan vijf jaar, *quod in casu*. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft vermeld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dit als volgt: *“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (bendevoering, drugs) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel”* (eigen onderlijnen). Daarnaast heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing ook gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dit als volgt: *“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15.03.2019 op verdenking van bendevoering, feit waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit*

waarvoor hij op 22.10.2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Doornik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, 1 *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).".

De verzoekende partij betoogt dat de wetgever het begrip 'ernstige bedreiging' niet willekeurig heeft ingevoerd en verwijst naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie betreffende de gradatie in de gebruikte begrippen en het feit dat een 'ernstige bedreiging' niet willekeurig kan worden ingevuld. Eveneens wijst zij op het feit dat in de bestreden beslissing de notie 'openbare orde' wordt gebruikt en naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat het begrip volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie dient te worden uitgelegd. Echter toont zij met een dergelijk betoog en het louter citeren van arresten van de Raad en het Hof van Justitie geenszins aan dat *in casu* in de bestreden beslissing een invulling werd gegeven aan de begrippen 'ernstige bedreiging' en 'openbare' orde die niet conform de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof van Justitie zouden zijn.

3.6. Vermits de verzoekende partij een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten "ernstige redenen van openbare orde" worden onderscheiden van gewone "redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde". "Ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "redenen" terwijl "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", zeker vallen onder de categorie van "gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid".

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een

inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" kan vallen als onder het begrip "dwingende redenen van openbare veiligheid" (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

In casu werd een inreisverbod van zes jaar opgelegd, op grond van volgende overwegingen:

- de verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 15 maart 2019 op verdenking van bendevoering, feit waarvoor zij mogelijks veroordeeld kan worden
- de verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor zij op 22 oktober 2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Doornik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden
- *"De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking t t de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking t t straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging*

vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, 1 Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”.

- de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde gelet op de ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten

- het gedrag van de verzoekende partij betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

- de maatschappelijke impact van de feiten tonen aan dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

- de verzoekende partij heeft geweigerd de haar op 20 maart 2019 overhandigde vragenlijst hoorrecht in te vullen

- Er wordt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij besluit: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij een verkeerde invulling zou hebben gegeven aan het begrip *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. In de bestreden beslissing wordt ook het belang onderstreept van de ‘immigratiecontrole’ en ‘het handhaven van de openbare orde’. Waar de verwerende partij gebruik maakt van de begrippen *“een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen”*, past zij de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip ‘openbare orde’ toe. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat een onjuiste toepassing werd gemaakt van het begrippenkader zoals voorzien in artikel 44 *nonies* van de vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn of de rechtspraak van het Hof van Justitie.

3.7. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk rekening houdt met haar gedrag, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit, het actuele gevaar, haar partner en de economische situatie, dat op geen enkel moment aangetoond wordt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, dat er enkel verwezen wordt naar een veroordeling van 22 oktober 2018 van de Correctionele Rechtbank van Doornik, doch dit onvoldoende is in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak, dat tevens verwezen wordt naar het aanhoudingsmandaat van 15 maart 2019 maar uit het oog verloren wordt dat zij niet eens veroordeeld is en tevens in vrijheid werd gesteld op borg. Zij meent dat het actueel karakter niet werd aangetoond. Zij wijst erop dat zij een beperkte gevangenisstraf kreeg van 8 maanden en voor de beweerd bendevoering nog niet eens is doorverwezen naar de Correctionele Rechtbank, dat vreemd genoeg de verwerende partij meent dat de maatschappelijke impact van deze feiten ertoe leiden dat zij door haar gedrag de openbare orde schaadt. Zij meent dat ernstige inbreuken ontbreken daar zij enkel een gevangenisstraf wordt opgelegd voor één feit en zij nog niet eens veroordeeld is voor bendevoering. Zij wijst erop dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat zij veroordeeld is en onlangs in voorlopige hechtenis heeft gezeten, dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en niet klopt. Zij wijst er voorts op dat zij samenwoont met haar partner in Rotterdam. De verzoekende partij meent dat uit haar dossier kan afgeleid worden dat er een aantal elementen bestaan die zeker een vermindering van de duur van het inreisverbod tot gevolg zouden kunnen hebben, daar zij in Nederland woont en aldaar een partner heeft en zij slechts één veroordeling heeft opgelopen wat effectief niet wil zeggen dat zij een actueel, ernstig en werkelijk gevaar is voor de

openbare orde, dat de verwerende partij *in casu* onvoldoende individueel onderzoek heeft gedaan naar de omstandigheden, dat dit blijkt uit de gebrekkige motivering.

3.7.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad aangeeft dat de verzoekende partij één veroordeling heeft opgelopen omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor zij op 22 oktober 2018 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Doornik tot een definitief geworden gevangenisstraf van acht maanden en dat de verzoekende partij daarnaast onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 15 maart 2019 op verdenking van bendevoering. Deze feiten worden door de verzoekende partij niet betwist, evenmin als de feiten die aan de grondslag liggen van de veroordeling en de aanhouding.

3.7.2. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en de beoordeling of zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, geen rekening heeft gehouden met haar economische situatie en haar partner waarmee zij samenwoont in Nederland, element dat zou kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder lange duur, wijst de Raad erop dat hoewel conform artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet de verwerende partij ertoe gehouden is rekening te houden “*met alle omstandigheden van elk geval*”, het haar niet ten kwade kan worden geduïd geen rekening te houden met elementen waarvan zij geen kennis heeft. De verzoekende partij heeft geweigerd de aan haar op 20 maart 2019 overhandigde vragenlijst hoorrecht in te vullen. De verzoekende partij toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij kennis diende te hebben van de door haar opgesomde elementen. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat het administratief dossier van de verzoekende partij geen elementen bevat die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij een beschermingswaardig gezins- of familieleven zou hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet betwist. Betreffende de economische situatie stelt de Raad ook nog vast dat de verzoekende partij deze situatie niet verder toelicht en geenszins concretiseert op welke wijze hiermee rekening diende te worden gehouden of op welke wijze dit element een invloed kon hebben op het beoordelen van het bestaan van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of het nemen van de bestreden beslissing. Ook betreffende het wonen in Nederland, laat de verzoekende partij na te verduidelijken op welke wijze hiermee rekening diende te worden gehouden of op welke wijze dit element een invloed kon hebben op het beoordelen van het bestaan van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor zes jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat het feit dat zij in Nederland woont een element is dat de verwerende partij in rekening had moeten nemen bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij deze elementen aanhaalt in haar verzoekschrift en hiertoe bewijzen overmaakt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.*). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3.7.3. Voorts kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk rekening houdt met haar gedrag, de duur, de rechtmatigheid, de aard en de ernst van het feit en het actuele gevaar, dat op een enkel moment aangetoond wordt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, dat er enkel verwezen wordt naar een veroordeling van 22 oktober 2018 van de Correctionele Rechtbank van Doornik, doch dit onvoldoende is in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak, dat tevens verwezen wordt naar het aanhoudingsmandaat van 15 maart 2019 maar uit het oog verloren wordt dat zij niet eens veroordeeld is en tevens in vrijheid werd gesteld op borg, dat het actueel karakter niet werd aangetoond. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling op zich en het aanhoudingsmandaat, doch ook naar de duur van de straf en naar de ernst en de aard van de feiten waarbij gewezen wordt op bendevoering en op de inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarbij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom laatstgenoemde inbreuk beschouwd wordt als een ernstige verstoring van de openbare orde. Op grond van deze vaststellingen wordt gemotiveerd dat gezien de ernst van de feiten de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de

rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde en dat aldus haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verzoekende partij actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen, waarbij gewezen wordt op de veroordeling in 2018, de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld en het onder aanhoudingsmandaat plaatsen op 15 maart 2019. De Raad wijst er hieromtrent nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

De verzoekende partij kan voorts ook niet dienstig betogen dat uit het oog verloren wordt dat zij niet eens veroordeeld is voor bendevoering, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij enkel wijst op het aanhoudingsmandaat en tevens verduidelijkt dat het om feiten gaat waarvoor zij mogelijks veroordeeld kan worden. In zoverre de verzoekende partij zou wensen voor te houden dat uit het onder aanhoudingsmandaat plaatsen geen gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid bij gebrek aan veroordeling, doorverwijzing en/of omwille van de vrijstelling onder borg, wijst de Raad erop dat voor de beoordeling dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden geen definitieve veroordeling nodig is. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de feiten op zich – namelijk bendevoering – niet betwist. Door enkel te stellen dat het gaat om beweerde bendevoering, betwist zij de feiten niet *in concreto*. In zoverre de verzoekende partij zich zou beroepen op het vermoeden van onschuld – daar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing er nog geen veroordeling is – wordt gewezen op vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar het feit dat zij in vrijheid werd gesteld op borg. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden diende de verwerende partij aldus geen beslissing betreffende de schuld af te wachten om zich uit te spreken over het ernstige gevaar voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er enkel verwezen wordt naar een veroordeling van 22 oktober 2018 van de Correctionele Rechtbank van Doornik, doch dit onvoldoende is in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak, dat zij een beperkte gevangenisstraf kreeg van 8 maanden en voor de beweerde bendevoering nog niet eens is doorverwezen naar de Correctionele Rechtbank, dat vreemd genoeg de verwerende partij meent dat de maatschappelijke impact van deze feiten ertoe leiden dat zij door haar gedrag de openbare orde schaadt, dat ernstige inbreuken ontbreken daar zij enkel een gevangenisstraf wordt opgelegd voor één feit en zij nog niet eens veroordeeld is voor bendevoering en dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat zij veroordeeld is en onlangs in voorlopige hechtenis heeft gezeten, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwijzing naar zowel de veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Doornik tot een gevangenisstraf van 8 maanden omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs als naar het geplaast zijn onder aanhoudingsmandaat wegens verdenking van bendevoering, waarbij gemotiveerd wordt omtrent de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten en de ernst ervan, onvoldoende is in het licht van de rechtspraak van de Raad en het Hof van Justitie betreffende ‘ernstige bedreiging van de openbare orde’.

Met haar betoog dat ernstige inbreuken ontbreken daar zij enkel een gevangenisstraf wordt opgelegd voor één feit en zij een beperkte gevangenisstraf kreeg voor acht maanden en zij nog niet eens veroordeeld is voor bendevoering – waarbij ook verwezen kan worden naar wat reeds werd gesteld betreffende de bendevoering – gaat zij voorbij aan de motieven waar uitdrukkelijk gewezen wordt op de redenen waarom de veroordeling van de verzoekende partij wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, ertoe leidt vast te stellen dat de inbreuken ernstig zijn en de verzoekende partij omwille van haar gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dit als volgt:

“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, 1 Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (bendevorming, drugs) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen. ”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat gelet op de maatschappelijke impact van de feiten, afgeleid kan worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid. De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen of om het onredelijke karakter ervan aannemelijk te maken. Evenmin toont zij aan dat deze motieven niet conform de rechtspraak van het Hof van Justitie of van de Raad zijn.

Gezien de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat de verzoekende partij één veroordeling heeft opgelopen, doch eveneens wijst op de maatschappelijke impact van de feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd en de ernst van deze feiten alsook verwijst naar het feit dat de verzoekende partij recent onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op verdenking van bendevorming, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen, die zouden kunnen leiden tot een inreisverbod met mindere lange duur, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden dat het oplopen van één veroordeling niet wil zeggen dat zij een actueel, ernstig en werkelijk gevaar is voor de openbare orde, stelt de Raad vast, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu*, op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven waarbij onder meer gewezen wordt op de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld

werd, onterecht geoordeeld heeft dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid te vormen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij een onvoldoende individueel onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden van de verzoekende partij, minstens toont zij niet aan met welke omstandigheden haar bekend, de verwerende partij ten onrechte nagelaten heeft rekening te houden bij het beoordelen van de ernstige bedreiging van de openbare orde en het nemen van de bestreden beslissing.

3.7.4. Waar de verzoekende partij tot slot betoogt dat het inreisverbod voor het gehele Schengengrondgebied geldt en een grote impact heeft op haar toekomstig leven, dat zij namelijk in Nederland woont en met het inreisverbod haar mogelijkheden aanzienlijk beperkt worden, dit zowel op economisch gebied als op familiaal en sociaal gebied, herhaalt de Raad dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor zes jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

3.8. Betreffende de duur van het inreisverbod stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet meedeelt waarom er een inreisverbod van zes jaar wordt opgelegd.

Aangaande de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”* Uit de overige motieven van de bestreden beslissing blijkt waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 6 jaar werd opgelegd.

3.9. Voorts stelt de verzoekende partij zich de vraag hoe het mogelijk is dat haar een inreisverbod wordt opgelegd voor de verstoring van de openbare orde, *quod non*, zonder rekening te houden met haar familiale belangen in Nederland. Zij stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar één veroordeling.

Door het enkel stellen dat zij de openbare niet verstoort en dat maar naar één veroordeling wordt verwezen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een inreisverbod voor de duur van zes jaar proportioneel is. Hieromtrent kan ook verwezen worden naar wat reeds *supra* uiteengezet werd.

Betreffende het niet in rekening nemen van de familiale belangen in Nederland wordt gewezen op wat verder wordt uiteengezet hieromtrent.

In zoverre de verzoekende partij zou oordelen dat de duur van zes jaar disproportioneel is gelet op één veroordeling, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt en aldus een inreisverbod voor meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Gelet op de ernst van de feiten en de maatschappelijke impact ervan, waarover uitgebreid gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, en waarnaar ook verwezen wordt bij de motieven betreffende de duur, daar gesteld wordt *“gelet op al deze elementen”*, gelet op de vaststelling dat de verzoekende partij een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, gelet op het niet blijken van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van elementen waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM kan afgeleid worden, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om *in casu* een inreisverbod voor de duur van zes jaar op te leggen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan door de enkele verwijzing naar het feit dat er maar sprake is van één veroordeling.

3.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat enkel vermeld wordt dat zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde omdat zij een veroordeling heeft opgelopen, dat ook in dat geval dient gemotiveerd te worden waarom zij thans een gevaar zou zijn voor de openbare orde, dat de vaststelling van een

vroegere veroordeling er niet toe kan leiden dat het gevaar voor de openbare orde in haar hoofde afdoende is gemotiveerd, dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld onder welke omstandigheden zij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling op zich en het aanhoudingsmandaat, doch ook naar de duur van de straf en naar de ernst en de aard van de feiten waarbij gewezen wordt op bendevoering en op de inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarbij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom laatstgenoemde inbreuk beschouwd wordt als een ernstige verstoring van de openbare orde. Op grond van deze vaststellingen wordt gemotiveerd dat gezien de ernst van de feiten de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde en dat aldus haar gedrag een reëel, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Daarenboven blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verzoekende partij actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen, waarbij gewezen wordt op de veroordeling in 2018 en het onder aanhoudingsmandaat plaatsen op 15 maart 2019. De Raad wijst er hieromtrent nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat er elementen zijn in haar dossier, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden, die erop zouden kunnen wijzen dat zij door haar gedrag niet langer kan beschouwd worden als een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde.

3.11. Het betoog van de verzoekende partij dat de afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek een schending is van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet is niet dienstig, nu uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het nemen van het inreisverbod, noch de duur ervan gegrond is op het motief dat er sprake is van afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

3.12. Gelet op het feit dat de verzoekende partij een burger van de Unie is en dat ten aanzien van haar een inreisverbod wordt genomen op grond van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij zich niet dienstig verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het opleggen van een inreisverbod aan derdelanders voorziet. Ook de verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen van voormelde bepaling en het feit dat deze bepaling een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn is bijgevolg niet dienstig.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel ook dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod voor Unieburgers gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 43, §1, eerste lid, 2° of van artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet, rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden van elk geval”*.

De verzoekende partij betoogt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met haar partner en haar familiale belangen in Nederland, dat ook al haar sociale belangen in Nederland gesitueerd zijn, dat zij geen enkele band heeft met Marokko.

De Raad herhaalt dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze elementen waarvan zij geen kennis had. De verzoekende partij heeft geweigerd de aan haar op 20 maart 2019 overhandigde vragenlijst hoorrecht in te vullen. De verzoekende partij toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij kennis diende te hebben van deze elementen. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat het administratief dossier van de verzoekende partij geen elementen bevat die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij een beschermingswaardig gezins- of familieleven zou hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betreffende de familiale en sociale belangen in Nederland kan de Raad nog vaststellen dat de verzoekende partij deze situatie niet verder toelicht en geenszins concretiseert op welke wijze hiermee rekening diende te worden gehouden of op welke wijze deze elementen een invloed konden hebben op het beoordelen van het bestaan van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, de duur van het inreisverbod of het nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen

enkele band heeft met Marokko, ziet de Raad niet in, en toont de verzoekende partij niet aan, op welke wijze het in rekening nemen van dit element een invloed kon hebben op het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij dit betoog.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor zes jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat het feit dat zij in Nederland bepaalde belangen heeft een element is dat de verwerende partij in rekening had moeten brengen bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij deze elementen aanhaalt in haar verzoekschrift en hiertoe bewijzen overmaakt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

3.13. Waar de verzoekende partij betoogt dat de overweging van de verwerende partij een afweging inhoudt ten aanzien van de openbare orde maar niet kan in verband gebracht worden met de duur van het inreisverbod, kan zij niet worden gevolgd. Het is namelijk net zo, zoals blijkt uit artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, dat in geval er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid een inreisverbod voor de duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. De afwegingen inzake de openbare orde zijn aldus wel degelijk relevant voor het bepalen van de duur.

Het enkele feit dat eenzelfde motivering wordt gehanteerd bij het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt er niet toe vast stellen dat deze motivering niet dienend zou zijn als motivering voor de duur van het inreisverbod. Dezelfde vaststellingen kunnen immers leiden tot zowel het vaststellen van de schending van de openbare orde, van de ernst van de bedreiging voor de openbare orde en de graad van ernst. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de concrete duur van het opgelegde inreisverbod hierdoor op geen enkele wijze wordt gemotiveerd.

3.14. Waar de verzoekende partij betoogt dat enkel wordt gesteld dat zij de openbare orde ernstig zou verstoren, dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen welke specifieke omstandigheden dan wel zouden geleid hebben tot een inreisverbod van zes jaar, kan zij niet gevolgd worden.

Aangaande de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”*

Er blijkt aldus dat de verwerende partij gelet op alle elementen van de bestreden beslissing, waar gewezen wordt op

- de veroordeling en de datum ervan en de feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd alsook de straf en strafmaat
  - het aanhoudingsmandaat, de datum ervan en de feiten waarvan de verzoekende partij verdacht wordt
  - de redenen waarom de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, gelet op de ernst van de feiten en de maatschappelijke impact ervan
  - de redenen waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt
  - het niet blijken van een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM
  - het niet blijken van elementen waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM kan afgeleid worden
  - het niet invullen van de haar op 20 maart 2019 voorgelegde vragenlijst hoorrecht,
- en die kort worden herhaald als volgt: *“het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt”*, geoordeeld heeft dat een inreisverbod van zes jaar proportioneel is.

Er blijkt aldus niet dat enkel wordt gesteld dat de verzoekende partij de openbare orde ernstig zou verstoren, noch dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen welke specifieke omstandigheden dan wel zouden geleid hebben tot een inreisverbod van zes jaar.

3.15. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen afweging en toetsing heeft gedaan aan artikel 8 van het EVRM, mist haar betoog feitelijke grondslag, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk de motieven en afweging betreffende artikel 8 van het EVRM blijken. In zoverre zij meent dat de afweging niet voldoende is gelet op het gegeven dat zij een duurzame band heeft met haar familie in Nederland en haar partner waarmee zij in Rotterdam samenwoont, dat de verwerende partij in haar motivering betreffende de duur niet voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij in Nederland woont en aldaar een partner en familieleden heeft, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij deze gegevens niet kenbaar had gemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze gegevens niet te hebben betrokken bij haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.16. Waar de verzoekende partij betoogt dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt, dat indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor haar een mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, dit allemaal belemmerd zou worden door het inreisverbod van zes jaar, herhaalt de Raad dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor zes jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

3.17. De verzoekende partij meent dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu *in casu* ver te zoeken is, de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel is.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er geen sprake zou zijn van een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of dat de bestreden beslissing getuigt van een onrechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en haar persoonlijk belang.

3.18. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er wordt ten slotte ook niet aangetoond dat de verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek van de dienstige gegevens tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.19. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd wat volgt:

“Een vragenlijst hoorrecht werd aan de betrokkene betekend op 20.03.2019. Hij heeft geweigerd om deze vragenlijst in te vullen. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich

dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé en gezinsleven niet absoluut is.”

De verzoekende partij betoogt dat geen afweging werd gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM betreffende de relatie met haar partner, dat de verwerende partij niet alle elementen van haar privé- en gezinsleven in rekening heeft gebracht. Zij meent dat de kernvraag is of de verwerende partij alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar familie- en gezinsleven en meent dat er door de houding van de verwerende partij geen accurate toetsing is gebeurd aan artikel 8 van het EVRM. Zij wijst erop dat haar integratie evident een duurzame sociale binding heeft teweeggebracht die zij tijdens haar verblijf in Nederland heeft ontwikkeld, dat er sprake is van een sociale verankering waar allerm minst rekening mee werd gehouden. Vervolgens wijst de verzoekende partij op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende de belangenafweging. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat het haar toekwam de elementen die haar privé- en gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze opwegen tegen de openbare orde, dat een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zorgvuldig is indien ze niet meer doet dan het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te ontkennen maar dit ondergeschikt te achten aan de bescherming van de openbare orde, zonder dat de elementen van het privé- en gezinsleven worden geconcretiseerd. Zij wijst erop dat de verwerende partij de bescherming van de openbare orde benadrukt, dat niet ontkend wordt dat de verwerende partij de openbare orde mag laten prevaleren maar dit slechts kan nadat ze de private belangen van de verzoekende partij heeft geconcretiseerd, *quod non*. Zij meent dat de verwerende partij de plicht tot het uitvoeren van een concrete belangenafweging niet kan ontlopen door voor te houden dat de verzoekende partij niet aantoont dat er geen hinderpalen zijn voor het voortzetten van het gezinsleven elders dan in België.

Met haar ganse betoog dat de in de bestreden beslissing gevoerde belangenafweging niet zorgvuldig is en dat met de elementen die haar gezins-, familie- en privéleven kenmerken geen rekening werd gehouden bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM, gaat de zoekende partij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij de haar op 20 maart 2019 overhandigde vragenlijst hoorrecht niet heeft ingevuld. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze gegevens aldus niet kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid deze gegevens niet te hebben betrokken bij haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ook wordt expliciet gesteld dat *“Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM (...) verzoeker (dient) te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. (...) Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.”* Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij elementen had aangebracht betreffende haar gezins-, familie- of privéleven waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende het gezins- en familieleven zijn overigens conform de rechtspraak van het EHRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij aldus terecht, conform de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM, heeft geoordeeld dat er "*in casu (moet) nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM*". Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de vaststelling niet dat zij de haar op 20 maart 2019 overhandigde vragenlijst hoorrecht niet heeft ingevuld, noch dat het administratief dossier geen elementen bevat die erop wijzen dat zij een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Nu niet aangetoond werd dat er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het de verwerende partij toekwam een belangenafweging door te voeren.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij door te stellen dat zij samenwoont met haar partner in Nederland en zij een gezinsleven onderhoudt, geenszins aantoonbaar op welke wijze de bestreden beslissing een schending kan teweegbrengen van haar recht op een gezinsleven met haar partner in Nederland, daar uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor zes jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België.

In zoverre de verzoekende partij voorts nog meent dat de verwerende partij geen onderzoek naar en afweging heeft doorgevoerd betreffende haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geen concrete elementen naar voren brengt betreffende haar privéleven. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen van haar privéleven niet in ogenschouw heeft genomen of hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Opdat de verzoekende partij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, komt het haar toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermingswaardig privéleven heeft. Met het louter verwijzen naar vage termen als privéleven, de integratie, de duurzame sociale binding en de sociale verankering, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij enkel verwijst naar een privéleven opgebouwd in Nederland. Gelet op het feit dat uit de motieven van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod voor zes jaar wordt opgelegd voor het grondgebied van België, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen vormen van het recht op een privéleven in Nederland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidplicht in het licht van voormelde bepaling wordt aannemelijk gemaakt.

3.20. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, alsook van artikel 41 van het Handvest en van *“artikel 9 IVRK”*.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

De Raad stelt ook vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest of *“artikel 9 IVRK”* zou schenden.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

3.21. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER